

maa være fuldstændig tilstræffelige til at udføre de paagældende Arbejder. — Hvad angaar Inspektørholigen paa Bridsløselille, kan jeg kun gentage, at Udvalget, som sagt, er villigt til at se paa Tingen en Gang endnu. At der er nogen stærkt paatrængende Nødvendighed for at opføre denne Bolig, støner jeg ikke, men hvis Overlaget kan reduceres i væsentlig Grad, er det muligt, at Udvalget vil kunne tiltræde et saadant reduceret Forslag. — Jeg har endelig kun nogle Bemærkninger med Hensyn til Erstatninger for uforstyldt Varetægtsfængsel. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke deler den højtærede Justitsministers Mening om, at det i det hele taget er et fornuftigt og heldigt Princip, som er det herskende ved vore Domstole, at man ved Tilfældet af Skadeserstatninger gør disse saa bestedne som muligt. Jeg tror, at de meget rundeligere Skadeserstatninger, som udenlandske Domstole ofte ikke ere bange for at tilkende, i mange Tilfælde maa siges i Virkeligheden at være paa deres Plads. Det er meget sandt, at det hyppig kan være vanstelig at udmaale i Penge en Lidelse eller Tort, som ikke direkte kan paavises at have medført et bestemt økonomisk Tab; men med Hensyn til den Slags Ting, ligesom ogsaa med Hensyn til Vresfornærmelser og lignende Krænkelser, som en Person lider, er det dog et ganske behageligt og ofte meget passende Plaster, at man enten selv faar en klæffelig Skadeserstatning, eller at Fornærmeren faar en klæffelig Afklapsning. Men hvad ganske særlig angaar den Slags Erstatninger, som der her er Tale om, er det jo dog givet, at det, at et Menneffe bliver revet ud af hele sin vante Tilværelse og sat Maaneder igennem i Arrest, meget ofte vil være fuldstændig økonomisk ruinerende for ham. Det er næsten utænkeligt, at der blandt de Erstatningstilfælde, som have foreligget, ikke skulde være forekommet netop saadanne Tilfælde, hvor endogsaa en meget høj Godtgørelse vilde have været paa sin Plads. At nogen saadan ikke er bleven ydet, synes utvivlsomt at fremgaa af de Oplysninger, som foreligge, skønt jeg erkender, at de ere saa sparsomme, at en virkelig begrundet Kritik i Enkelthederne er udelukket. Den ærede Minister har naturligvis Ret i, at en Postering paa Finansloven af større eller mindre Beløb i og for sig ikke vil være afgørende for den Praksis, Domstolene følge. Jeg er heller ikke saa ganske sikker paa, at vi selv ved at vedtage en ny Lov ville naa til dette Maal, thi klarere og bestemtere Ord end dem, der allerede findes i den nugældende Lov, vil man ikke let kunne komme til at benytte. Det kommer jo overhovedet ikke

saa meget an paa, hvad der staar i Loven, som paa, hvorledes Loven bliver anvendt. Paa den anden Side kan jeg derimod ikke tro andet, end at en Tilkendegivelse fra Rigsdagens Side gennem en Bevilling paa Finansloven om, at Rigsdagen for sit Bedkommende anser det for stemmende med Retfærdighed og Billighed, at der ikke vises alt for stor Rnebenhed med de Erstatninger, som tilkendes, dog maatte kunne have nogen Betydning som et Fingerpeg for Domstolene med Hensyn til, i hvad Retning Lovgivningsmagtens Opfattelse gaar.

Leth-Gspenjen: Jeg vilde gerne gøre blot et Par Bemærkninger angaaende Vndringsforslaget Nr. 48 om Erstatning af Margarine med Smør paa Sindsshygeanstalten i Viborg. Det er dog herten alene eller for en væsentlig Del af Hensyn til det gode danske Smør, at jeg tager Ordet derfor, lige som det heller ikke er for i nogen Maade at rette nogen Bebrejdelse mod Udvalgets Flertal. Jeg kan ikke se rettere, end at i det hele taget er den Maade, Flertallet har taget Sagen paa, baade fornuftig og helt igennem velvillig efter de Udtalelser, som ere komne fra Ordføreren (C. Hage) og det ærede Medlem, som sidder her ved min Side (Alberti); den er saaledes baade over for Personalet og over for det gode danske Smør, som der blev talt om. Naar jeg imidlertid alligevel ønsker at gøre en Henstilling til Udvalgets Flertal i Retning af at støtte det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgfreds (Klausen) og den højtærede Justitsminister, saa er det mere af Hensyn til Patienterne. Sidste Gang, det sidtævnte ærede Medlem havde Ordet, fremhævede han, at det var vanstelig at skaffe Opshyn til Patienterne. Jeg tror, at det fortjener den aller alvorligste Overvejelse, hvorvidt overhovedet den Maade, hvorpaa man besørger Opshynet med Patienterne ved Sindsshygeanstalterne, er forsvarelig. Det er jo nemlig saaledes, at de Forhold, som man byder Opshynsfolkene, ere saa tarvelige, at man maa stille de allermindste Fordringer til de Folk, man sætter til den Bestilling at føre Opshyn med de sindsshyge Personer. Det er jo bogstavelig talt saaledes, at en ganske almindelig Tjenestekarl, der kan faa en nogenlunde ordentlig Plads, tager hellere den end en Plads som Opshynsmand paa en Sindsshygeanstalt. Det viser sig derfor ogsaa, at Sindsshygeanstalterne til denne Bestilling maa nøjes med Personer, der daarlige kunne faa Plads som almindelige Tjenestekarle. Det er dog et Spørgsmaal, som der var Grund til at tage under meget